

Nikdy by mě nenapadlo, že budu jednou tak strašně moc naštvaná, a kdybych si mohla vybrat, samozřejmě bych volila jinak. Za všech okolností bych byla radši veselá, zvědavá, otevřená, smutná, překvapená a spokojená. Možnost volby jsem ale nikdy nedostala. Dostala jsem jenom tenhle život a ten ve mně vyvolává akorát zklamání a zlost.

Někdy se ráno probudím a pomyslím si: Dneska to bude jiné. Dneska začnu znova. Dneska je všechno otevřené. Potom ale musím Elise namazat chleba na svačinu, přestože Espen slíbil, že to udělá, a pak musím po snídani sklidit ze stolu, přestože Espen slíbil, že to udělá, a pak je musím popohánět, aby pohnuli zadkem a my nepřišli pozdě, přitom Espen s Elise dobře vědí, že vyrážíme ve čtvrt na devět, pokaždé vyrážíme ve stejnou dobu, čas odchodu se nemění, přestože pravidelně pokoušejí moji trpělivost, zapomínají včas vstát, vyčistit si zuby, sbalit si tašku, a tak začínám den vykolejená, a když dosednu na sedadlo v autobuse, jsem celá zpocená a šála mě škrábe, a když dorazím do kanceláře, moje vstřícná nálada je téměř pryč, chovám se stejně jako jindy, a když mě v kavárně obsluha neslyší napoprvé, hned se na ni utrhnu a kolegům v práci neodpovím na pozdrav, jen kývnu, opanuje mě vztek, který ve mně vzplál a já mu nakonec přestanu bránit, aby se rozhořel.

Jednou jsem někde slyšela, že když dá člověk svým pocitům volný průchod, tak odezní.

Není to pravda. Já cítím vztek celý svůj dospělý život a on pořád ne a ne odeznít.